

Педагогічний музей України
Колекції

Національна академія педагогічних наук України
Педагогічний музей України

Науковий об'єкт
«Колекція стародруків Педагогічного музею України»
(рукописи, стародруки та рідкісні видання 1477-1923 рр.),
що становить національне надбання

Колекція
«Українська дитяча книга 1885 – 1922 рр.»

8020/1670К_Бібліотека для молодіж. Ред.О. Попович.
Р. IX. Кн. 1. – Чернівці: Руська Бесіда; Печ. Р. Екгардта, 1892.
– 16 с. [Сканов. 2014]

ІЛЮСТРОВАНА

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ МОЛОДѢЖИ, МІЩАНЪ И СЕЛЯНЪ.

Республика *Освободительный*
педагогич. *Музей*
Освободительный
РМЕДЯНЪ ЛОПОВИЧЪ.

№ 8020

РОЧНИКЪ ІХ.

Республика *Освободительный*
педагогич. *Музей*
Х 1640
БІБЛІОТЕКА

Др. ШЕВЧУКЪ СЯ ОПАНАС
м. Чернівці, вул. Руська

З М Ъ С Т Ъ

ІХ. рочника

„Бібліотеки для молодѣжи, мѣщанъ и селянъ“ за рѣкъ 1893.

І. Стихи.

Сторона

1. Ягнята в овкѣ, (байка В. Чайченка)	1
2. Розумъ, (Нѣщиньского)	33
3. Сирѣтска пѣсня на раинѣ, (К. Коссовскои)	65
4. Безбожникъ, (В. Гуцуляка)	97
5. Догадливі наймички, (Тр. Зѣнкѣвского)	113
6. Ивасъ дурненький, (байка П. Голоты)	114
7. Молитва, (В. Масляка)	123
8. Ягничка, (байка П. Голоты)	125
9. При колысцѣ, (П. Голоты)	129
10. Похорони, (В. Цымбала)	133
11. Пѣсня старого, (Гр. Н.)	146
12. Зъ поезій М. Шашкевича: „Руска мати, руска мова“, „Веснянка“, „Туга“, „До братѣвъ“, „Нещасный“, „Думка“	171

ІІ. Оповѣданя, повѣстки.

1. Гордѣй талевъ, (сказка перекл. М. Загѣрної)	13
2. Якъ я на волю втѣкъ, (оповѣдане, перекл. В. Чайченка)	22
3. Дай Боже здоровля коровѣ, (обр. Т. Бондаришина)	56
4. Другъ Слѣпихъ, (опов. зъ житя О. Кембля Д. Шисочинця)	72
5. Покора св. Теодозія, (С. Ш.)	82
6. Два скарбы, (Изъ „Колоскѣвъ“)	98
7. Петрусь и стрикѣзка (Данила Млаки)	104
8. Доля (Изъ „Колоскѣвъ“)	107
9. Якъ треба жити, щобы бѣду вбити, (О. П.)	116
10. Адамъ та Ева (Зъ „Колоскѣвъ“)	130
11. Проф. Єр. Пігулякъ, житєпись	146

	Сторона
12. Свѣчка (опов. Л. Т. перекл. О. П.)	148
13. Торжество М. Шашкевича	161
14. Добрѣ порядки, (К. Чайковского)	179

III. Статїи науковї.

1. Вульканы, (М. Загърнои)	1
2. Промінералы, (В. Чайченка)	33
3. Синицѣ (О. П.)	45
4. Законъ краевый зъ дня 30. цвѣтня 1870, дотычно охорони птицъ пожиточныхъ для рѣль- ництва	47
5. Изъ свѣта ростины, скупленцѣ: арнѣка, по- линъ и цикорія (К.)	51
6. Желѣзо, (В. Чайченка)	66
7. Про плеканє шкѣры	83
8. Зазулинцѣ и ванїля (К.)	108
9. Американьскый голубъ мандрующый, (Бр. П.)	119
10. Ленъ	135
11. Оглядъ землѣ заселенои Русинами, (Р. Заклиньского)	155
12. Вѣкъ звѣрятъ	157
13. О деякихъ приятеляхъ господаря	174
14. Горѣшный Днѣпро и вго притоки (Р. За- клиньского)	182
15. Полѣсе (Р. Заклиньского)	184
16. Приказки и пословицѣ, на стор. 142, 157 и 191.	

IV. Дещо для дѣточокъ.

А. Стишки.

1. Учи ся, (П. Голоты)	63
2. Синичка та воробецъ. (байка, П. Голоты)	93
3. Вовкъ та медвѣдь, (байка В. Чайченка)	95
4. Вѣль та комаръ, (байка В. Чайченка)	127
5. Голубъ та сокѣль, (байка)	128

Б. Казки, байки.

1. Штахеты и кѣле, (перекл. Гр. Двосотного)	62
2. Старенька Шовковиця, (казка Н. Полтавки)	86
3. Жабатамышь, (перев. О. П.)	96
4. Вовкъ и песъ, (перев. М. Р.)	125
5. Око господаря усе бачить, (перев. М. Р.)	126
6. Мужикъ и русалка, (М. Цупкого)	126

	Сторона
7. Власна работа, (перев. М. Р.)	127
8. Вовкъ на смертельнѡй постели (перев. В. Сухоноса)	159
9. Дивный листъ, (пер. О. П.)	187
10. Ъ жакъ та кертиця (перев. В. Сухоноса)	190

В. Загадки и розвязаня.

1. Забавна задача рахункова	94
2. Загадки, на стор. 96, 128, 144, 158, 160.	
3. Розвязаня на ст. 144 и 191.	

V. Портреты.

1. Проф. Єр. Пігуляка, 19. — 2. Маркіяна Шашкевича, 145.	
--	--

VI. Образки.

I. Вульканъ Етна, стор. 12. — II. Выбухъ газу въ копальни, 43, — III. Синицъ, 45, — IV. Пѣчь до топленя желѣза, 67, — V. Кузня и молѣтъ паровый, 69. — VI. Петругъ, 105, — VII. Молитва, 123, — VIII. Пороги Днѣпра, 183.	
---	--

До працѣ!

Гей, до працѣ, до науки,
До работы, молодї!
Кожда хвиля най здобутки
Намъ приносить золотї.

Най крѣпить насъ цѣль и вѣра,
Вна добути най велить
Намъ для свого люду-мира:
Свѣтло, волю, добробыть.

Хоть намъ вѣе вѣтеръ въ очи,
Чи недоля, чи злый часъ;
Якъ насъ доля грѣть не хоче,
То загрѣе праця насъ.

Павло Маланичъ.

Въ яслахъ.

(Зимове оповѣдане Олены Пчѣлки.)

Бувъ остатній день передъ Рѣздвомъ. На подвѣрѣ въ богатого пана Игнатїя Заболоньского ишовъ великій шарварокъ; ходили заклопотанї старшї-слуги, бѣгали меншї послугачѣ; той що-небудь вѣдносивъ, той приносивъ, той мавъ щось наказати, переказати, зробити; сказано, остатній день передъ роковымъ святомъ. — Скѣлько то дѣла пильного у кождѣй оселѣ, тымъ бѣльше въ великому дворѣ!

Самыхъ же панѣвъ, для котрыхъ то все робило ся, не було видно; вони сидѣли десь далеко, въ своихъ покояхъ. Власне панъ и панѣ сидѣли въ свѣтлицѣ, убранѣй дуже розкѣшно; — ба, въ прекрасныхъ вазахъ стояли навѣть чудовї квѣтки (садѣвничїй навороживъ такъ, що вони розцвѣли ся къ Рѣздву!). Панѣ зъ ве-

селимъ усмѣхомъ на устахъ гоїдала ся на легесенькому крѣслѣ, та розважала зъ паномъ про ту цѣкаву новину, яка имъ прийшла; до нихъ бо першого дня святъ мала приѣхати въ гостину цѣла родина своякѣвъ, щобы провести у нихъ кѣлька днѣвъ.

Обговоривши все а такожъ и те, де кого зъ гостей помѣстити, панъ казавъ покликати старшого економа и давъ ему наказъ, щобы вѣнъ знайшовъ вѣдповѣдне мѣсце для приѣздныхъ слугъ (гостѣ, бачите, мали приѣхати зъ своими фурманами й зъ своими слугами).

Економъ выслухавъ пановый наказъ, уклонивъ ся почтиво й выйшовъ; коли жъ вѣнъ выйшовъ на двѣръ, обличє его заботно насунило ся. „Де бы то ихъ „вѣдповѣдно“ помѣстити, отихъ фурманѣвъ?“ — думавъ собѣ економъ. Далѣ вѣнъ згадавъ, що була близко стайнѣ зовсѣмъ вѣдповѣдна домѣвочка, власне окрома хатина, де жила вдова недавно помершого фурмана. Тая вдовиця Марта по смерти чоловѣка выпросила собѣ дозволу перебути якій часъ у дворѣ, въ тѣй таки хатѣ, де перше жила при чоловѣкови; — бо куды жъ мала выбирати ся вона сама середъ зимы, ще й проти святъ? Такъ, вѣй се було дозволено; але-жъ задля такого випадку, якъ приѣздъ гостей, могла вона пере мѣстити ся де инде, на прикладъ перейти въ спѣльну пекарню, де мешкали робѣтники нарубки.

Такъ гадавъ економъ, и такъ вѣнъ рѣшучо сказавъ про тое Мартѣ, зустрѣвши еѣ на порозѣ еѣ домѣвки. Марта, якъ почувла се, такъ и стала зъ порожнымъ вѣдромъ въ рукахъ. Далѣ мовила: — „Якъ же се такъ, — выбирати ся зъ хаты саме въ таку пору?“ — „Або що-жъ таке?“ — слытавъ голосно економъ. — „Та якъ же таки“ — провадила Марта — „проти свята!... Я жъ собѣ впорядила хату, дещо приготувала; та й куды-жъ я поїду мѣжъ челядникѣвъ зъ дитиною? — У мене-жъ дитина малесенька. Де я тамъ приткну ся зъ колыскою? Тамъ и такъ тѣснота!“

— „Довго ты менѣ говориши мешь?“ — гримнувъ на Марту економъ „Я тобѣ кажу, що хата потрѣбна. Выбирай ся до пекарнѣ й годѣ! Велика менѣ панѣ!“

— „Панѣ не панѣ, а все-жь не собака, щобы гнати! Хоть бы дали свято зустрѣти по людски! Ще-жь тыхъ гостей нема, здаеть ся?“

Гай — гай! необачна Марто! Кобысь була попросила гарненько, якъ до того звыкъ панѣ економѣ, може бы справа якось инакъ повернула ся. . Коли-жь економѣ почувъ остатнїй слова Мартыни, що здали ся ему такими гострыми, вѣнъ скипѣвъ и скрикнувъ на цѣле подвѣре:

— „А ты . . . ! ты ще будешь менѣ тутъ кричати?! Геть!! чуешь ты, геть зовсѣмъ зъ двора! Не то на пекарнѣ, а нѣгде не дозволю тобѣ бути! Диви ся ты, вѣй зъ ласки дозволили перебути якій часъ въ паньскѣй хатѣ, а вона ще перебирае, ще смѣе кричати! Геть, кажу тобѣ, зовсѣмъ зъ двора! За ворота тебе выкину!“

— „Якъ? на морозъ?! зъ малою дитиною, що двѣ недѣли якъ найшла ся?!“ — пытала Марта, а очи вѣй прикро блищали.

— „Такъ, на морозъ!!“ — репетувавъ економѣ, посатанивши пѣдъ тымъ поглядомъ. — „Выкину разомъ зъ твоимъ щенемъ! Геть!... Иди до своихъ родичѣвъ, у Рокитницю!“

— „За три милѣ?“ — пытала Марта.

„Хоть на той свѣтъ!“ — гримавъ економѣ — „геть!! Гей, хлопцѣ, выкиньте еѣ зъ хаты, оту грубїянку!“

Близко Марты и економа вже зѣбравъ ся гуртокъ челяди, що повывѣгала на той крикъ.

— „Вы чого дивите ся?“ — гукнувъ до челяди економѣ. — „Я вамъ не жартами кажу. Выкиньте еѣ; нехай иде до своихъ дрантивыхъ родичѣвъ! И на селѣ скажѣте, що коли хто прийме еѣ, то знати-ме вѣнъ мене! Чуешь ты менѣ?“ — вдавъ ся вѣнъ до Марты, — „рушай заразъ зъ двора! Забирай ся зъ своимъ дрантемъ!“

Зъ тыми словами панѣ економѣ зѣрвавъ навѣтъ власною рукою якусь сорочку, що висѣла заразъ біля дверей на тыну, кинувъ еѣ на землю и пѣшовъ вѣдъ хаты; потѣмъ повернувъ голову и сказавъ на ходѣ якомусь старѣйшому чоловѣкови: „Гляди-жь менѣ,

Иване, щобы еѣ ѿ духу тутъ не було до вечера!“ Зѣтымъ словомъ подавъ ся зновъ на паньске подвѣре.

Челядь погомонѣла, поки розѡйшла ся. Де хто сказавъ Мартѣ коротке слово спѡвчутя, що мовлявъ „Бога вони въ серцѣ не мають!“... Иншій додали, що у всякомъ разѣ — нема що робити, треба корити ся; сказано, паньска воля!...

По тыхъ розмовахъ Марта увѡйшла въ хату, де мешкала. Вона журливо глянула передъ собою, сердце ѣй стиснуло ся тяжкимъ болемъ; вона не знала, що почати, постояла сумно середъ хаты, далѣ присѣла на ослончикъ и, сперши ся на руку, мовчки дивила ся на колыску, въ котрѡй спавъ еѣ недавно народжений сынъ. За якимъ часомъ зѣ очей еѣ выкотила ся одна слѡза, потѡмъ друга, третя, а далѣ вже Марта ѿ зовсѣмъ не могла ихъ здержувати и гѡрко заплакала, схиливши ся на стѡлъ, та склонивши на руки свою бѣдолашну голову....

Однакъ треба було збирати ся. Марта знала, що економъ казавъ не на жарты. Незабавомъ по наказу економа приѣде Иванъ и стане у неѣ надъ душею, щобы выбирала ся... Краще самѡй почати збирати ся. Якъ вона достанеть ся до Рокитницѣ? Далекѡ. Може бы роздобула де на селѣ пѡдводу, — але хто поѣде въ таку пору, саме противъ святого вечера?... Ну, що-жь; якось — то буде!... „Може скрыньку покину у кумы, а сама зѣ сыномъ зайду хотъ до половины дороги; — тамъ на хуторахъ може хто зѣ добрыхъ людей пустить переночувать, то-жь, таки зѣ дитиною, не пропадати-жь на дорозѣ.“ А тутъ у селѣ вона нѣ до кого не буде просити ся, щобы не наводити напасти на нѣкого, та и не хоче вона. Коли женуть, то вона ѿ поѣде. Що-жь таке?

Такъ думаетъ Марта, шпортаючись по хатѣ та збираючи свое манате.

Прокинувъ ся еѣ сынъ, ставъ плакати. Марта взяла его погодувати. Гѡркѡй жалъ здавивъ еѣ уста, коли вона, держучи его при грудяхъ, дивила ся на его маленьке личко. — „Сыну, сыну!“ — гадала вона —

„не на щасте вродивъ ся ты на свѣтъ! Батько ледве вспѣвъ поблагословити тебе, якъ померъ зъ тои нещасной наглои хоробы, що добувъ на паньскѣй службѣ. — Бодай тѣ скажені конѣ не дѣждали нѣкого возити! Якъ вони ему груди розбили!... А ты... охъ! ще богато горя дознаешъ ты вкупѣ зѣ мною...“

Погодувала Марта сыночка свого, положила его въ колыску, а сама зновъ стала збирати ся. Не якій збори; — вже майже все поскладала, поувязувала. Деяке начине, посуда, — горщечки тѣ. — нехай „имъ“ зѣстають ся — зъ вечерею!... Скрыньку Марта запровадила до кумы, до скотницѣ, а сама зновъ вернула ся до хаты.

Пора! Вже вечорѣе. Стоить Марта надъ колыскою, та думае, якъ то ѣй выймати дитину, якъ лѣпше завертѣти на дорогу....

Рыпнули дверѣ. Марта не оглядаючи ся, мерщѣй взяла ся за дитину; — бо то-жь певно прийшли нагоняти еѣ.

Ажь нѣ! То не Иванъ, то дѣдусь Кузьма, що телять глядять... Вѣнъ либонъ такъ собѣ зайшовъ.

— „Добрий вечѣръ!“ — мовить — Що се? Ты, Марто, вже й зѣбрала ся, бачу?

— „А зѣбрала ся. Чого жъ менѣ ждати, поки силою въ шию гнати муть?“

— „Овва! Отсе такъ оказія!... И таки рушишь проти ночи?“ — пытае Кузьма.

— „А що-жь? Мушу.“ — каже Марта.

— „Знаешъ що, Марто, я тобѣ скажу?“ — почавъ якось поважно Кузьма. — „Не йди ты сего вечера!“

— „Якъ не йти?! Адже-жь ты чувъ, що наказавъ економъ. Ще приказавъ, щобы и на селѣ нѣ до кого не просила ся, щобы конечно зъ вѣдси выбирала ся сегодня!“

— „Але куды жъ ты пѣдешъ? Онъ, подиви ся, якій морозъ бере надъ вечѣръ!“

— „То-що!“ — сумно вырекла Марта.

— „Якъ то що? — Коли себе не жалуешъ, то на дитину зглянь ся! За що пропадати-ме християньска

душа? Воно-жь задубѣе у тебе на рукахъ, отаке пискля. А не дай Боже; проти noci зѣбешь ся зъ дороги, — то й счѣдъ вашъ замете!

Марта мовчала, а старый все говоривъ, та вмовлявъ.

— „Але що-жь менѣ робити?! Де-жь я подѣю ся?“ — спытала далѣ Марта зъ слъозами въ голосѣ.

— „Де? Я тобѣ знайду нѣчлѣгъ;“ — вѣдказавъ Кузьма, — „переночуешь біля телятъ“

— „У хлѣвѣ?!“ — спытала Марта.

— „У хлѣвѣ! Що-жь такого? Ты не бѣй ся, тамъ тепло; тамъ у мене есть такій закуточокъ, у соломѣ; — я собѣ тамъ и примосточокъ зробивъ, часомъ и теперъ ночую, якъ треба яку корову доглянути, чи що. Ну, сей noci я не буду тамъ, спати-му въ парубоцкѣ хатѣ, та не яке тамъ и спане; отъ, треба буде до лысой коровы довѣдати ся, щось вона не певна. Та й такъ навѣдаю ся, якъ тамъ ты зъ дитиною. А ты дитину вкутаешь, я тобѣ й кожуха дамъ, коли хочешь. Та въ хлѣвѣ, ще тамечки въ соломѣ, тепло, — я тобѣ кажу! Куды жь, все жь не те, що на дворѣ, въ полѣ!“

— „А якъ же вы не боите ся?“ — пытала Марта, — „якъ дѣзнаеть ся економъ, вамъ лихо буде!“

„Я лиха не бою ся! Доволѣ вже я бачивъ его на вѣку.“ — вѣдказавъ Кузьма, — та й не дѣзнаеть ся нѣхто, не бѣй ся! Уже коли Кузьма за що вѣзметъ ся, то вже нема що говорити.“

Отакъ умовлявъ старый пастухъ, — и на останку вмовивъ сердешну Марту. Выглянула була вона на двѣрть, — ще думаючи и сякъ и такъ. — Куды? Морозъ и справдѣ подужшавъ; бѣле поле, що виднѣло за пѣворкомъ, здавало ся таке непривѣтне, пѣдъ морознымъ туманомъ...

Свѣтила вже зъ неба дожидана звѣзда; люди сѣдали за вечерю, коли Марта прийшла по за тыномъ до того хлѣва, що вказавъ ѣй Кузьма.

— „Отсюды, сюды!“ — говоривъ вѣнъ ѣй — „та не бѣй ся нѣчого, сюды нѣхто опрѣчь мене не заглядае й не загляне.“

Знайшли й примосточку Кузьмову: двѣ дощинки,

приперті въ кутку; Кузьма присунувъ соломы, помостивъ сѣна. — „Тутъ“, каже, „тобѣ зъ дитиною выгѣдно буде!“ — Поставивъ, поки Марта вместила ся зъ дитиною, ще щось поговоривъ нишкомъ, далѣ пошовъ, мовивши: „Ну, я жь по вечерѣ дождѣю ся! А ты не бѣй ся нѣчого...“

Пошовъ Кузьма, зѣстала ся Марта сама.. Вона добре укрыла дитину, — але въ хлѣвѣ й справдѣ не здавало ся холодно; въ кутку тому було захистно, въ хлѣвѣ стоявъ теплый духъ, — тутъ бо дыхало стѣлько коровъ и телятъ. Тѣлько моторошно якось, нѣбы страшно...и.. и.. сердце такъ щемить! Осъ де довело ся стрѣвати святой вечерѣ, почувати нѣчь противъ такого рокового, великого свята! „Боже мѣй, Боже!.. Сыну мѣй, сыну!..“ горько промовляла сама собѣ Марта, — у хлѣву, промѣжь скотиною! Але далѣ ѣй раптомъ пришло на думку: „Що-жь! Хиба не родивъ ся самъ Господь десъ промѣжь быдлѣтами, у вертенѣ? Хиба не снѣвають у колядцѣ, якъ надъ нимъ волю своимъ духомъ дыхали! Що-жь! звѣрѣта часомъ бувають добрѣйшій за чоловѣка!.. Ну, и що-жь, коли самъ Господь не мавъ собѣ за зневагу того поневѣрѣня, то про що-жь думати намъ недостойнымъ? На все его свята воля, вѣнъ дае людямъ долю, всѣмъ! Сми, сыну мѣй, зъ Богомъ! Господь не оставитъ тебе!..“

Пасмо мѣсячного свѣтла падало то тамъ, то тамъ, пробиваючи ся то мѣжь дилинами, то зъ-пѣдъ стрѣхи, — и Марта бачила спокѣйный постатѣ коровъ, лагѣднѣй головы телятъ, що часомъ нѣбы звертали ся до неѣ, дивлячи ся добрыми очима.

Кутокъ зъ хлѣвами далеко вѣдъ двѣрскихъ хатъ; сюды въ хлѣвѣ не доходить зъ вѣдти нѣ руху, нѣ гомону людского. Самотно такъ. Тѣлько й чутно, якъ инколи стукнетъ ся объ стѣнку телятко, чи зашуршитъ солома, чи зашумитъ вѣтеръ у стрѣсѣ, — далѣ покотитъ ся замерзлымъ снѣгомъ десъ тамъ по-за хлѣвами до поля. Якъ то тамъ теперъ у полѣ?... Вѣтряно та холодно, та порожно такъ... Може вовки ходять? Охъ, що се? Ворота рыпнули, чи що? Хтось иде?!

Такъ, се йде Кузьма. Тамъ, у хатахъ вони вже повечеряли и вѣнъ принѣсъ Мартѣ чогось у мисочцѣ.

— „Ось на тобѣ!“ — сказавъ вѣнъ, — „тутъ кутѣ трохи; якъ бы-жь таки, щобы тый кутѣ не ѣла? А ось дечка пирѣгъ. Чи ты пекла собѣ? — Ну, ѣжь, ось и ложка! Повечеряй, тай спи здорова! Правда-жь, тутъ зовсѣмъ не холодно? Я тобѣ казавъ, — такій теплый духъ, якъ не може бути!.. Ну, пѣду нагляну лысу корову. На добранѣчь тобѣ!

— „На добранѣчь!“ — тихо вѣдказала Марта.

И зновъ вона зѣстала ся сама, въ тихому самотному хлѣвѣ. Дитина все стиха ворушила ся у неи на рукахъ, не хотѣла засыплати. — „Звыкло до колыски!“... думала Марта и стала гадати, якъ бы дати дитинѣ лѣпшу раду. Марта бояла ся, щобы воно не розплакало ся, та щобы зъ того не выйшло якого лиха, щобы не почули люди, та не выгнали ще й зъ хлѣва! Вона побачила, що близько неѣ були низенькѣ ясла, либонъ тыжь для якого телятка; въ яслахъ лежало позѣстале сѣно. Марта положила туды свою дитинку, обгорнула, обтыкала еѣ зѣ всѣхъ бокѣвъ, примовляючи: „Такъ, сынку, може тутъ тобѣ буде выгѣднѣйше?“ Сама склонила ся надъ тымъ лѣжечкомъ, стиха ворушила подушечку, обгрѣваючи своимъ духомъ маленькѣй видочокъ сыночковый. Дитина заснула. — Довго не спала Марта, далѣ здрѣмала ся й вона, схиливши голову на ясла. И снить ся ѣй, нѣбы вона жне на полѣ, вкупѣ зъ своею матерею. Душно такъ, сонце не пече, але такъ парно! Сынка свого Петруся вона положила пѣдъ копою, въ снопахъ; а сама все жне, та жне, дармо що вѣдъ нахилля такъ млѣе спина, такъ болить голова. Охъ, така тяжка голова!.. Коли се чути крикъ, сварку! Що таке?... То економъ прийшовъ и прогоняе ихъ зъ поля. — „Гетьте!“ — кричить. „Я не дамъ вамъ тутъ жати! не маєте права!“ — „То наша нива!“ — каже Марта. — „А, ты ще будешъ сперечати ся!“ — кричить економъ. „Геть! геть и зъ твоимъ щенемъ!“ Боже, вѣнъ схопивъ Петруся за нѣжки й выкинувъ геть на дорогу!! Ой, лелечко! онъ иде череда зъ поля, коло Петруся

йдуть телята, велика чорна корова стала надъ нимъ. Марта добѣгла, схонила его на руки. О, Боже, чи живой вѣнъ?! Живый, ворушить ся.. О Господи, сохрани его!

Марта прокинула ся. Пѣдъ рукою у неѣ ворушить ся дитина, кругомъ сѣно, десь близко реве корова..

„Де се я?“ — кинула ся зъ просоня Марта. — „А, такъ!... у хлѣвѣ... колъ ясель!...“

Ледве стало днѣти, ледве сивый зимовый ранокъ заглянувъ у хлѣвѣ, — прийшовъ Кузьма. Марта вже збирала ся въ дорогу.

„Що? вже рушаешъ?“ — спытавъ еѣ Кузьма. — „Ну, що-жь, иди зъ Богомъ, бо хутко прийдуть дойти коровъ.“

— „Иду. Бувайте здорови!.. Спасибѣгъ вамъ!“ — мовила Марта, „Господь заплатить вамъ за добродѣть!“ По тѣй мовѣ Марта выйшла зъ хлѣва, тулячи до грудей дитину.

(Конецъ буде.)

Г р а к ъ. *)

(Байка.)

Въ голубнику узрѣвши голубѣвъ,

А надто, якъ хазяинъ **) ихъ годуе:

„Отъ, хто пануе, такъ пануе!“

До себе гракъ загомонѣвъ:

„Бжъ до-схочу безъ працѣ

Та ще й якѣ палацы!

А тутъ житя — лихій такого й зна —

Що инодѣ нема й зерна!

Не взявъ ихъ катъ! Якъ бы оттакъ и намъ,

Якъ симъ панамъ!

А ну я лишъ у крейду убѣлю ся

Та тыжь до нихъ зъ тихенька притулю ся.“

Якъ такъ, то й такъ,

Увесъ у крейдѣ вже мѣй гракъ,

Летить до голубѣвъ,

*) Гракъ то гайворонъ, **) господаръ.

До вѣжи скѣкъ та тамъ и сѣвъ
 Та зъ розуму дурного,
 Зрадѣвши вѣнъ, якъ закричить,
 А голубы, впѣзнавши тутъ чужого,
 Давай его клювати й битъ
 Прогнали! Знову до своихъ бѣдаха,
 А тѣ, побачивши у бѣлѣмъ птаха,
 Та не пѣзнавши, геть прогнали:
 Зѣставсь мѣй гракъ нѣ въ тыхъ, нѣ въ сихъ; —
 Нѣ до своихъ, нѣ до чужихъ

Панове земляки! чи вы про се чували?

В. Чайченко.

СТРУСЬ.

У насъ теперъ зима, морозы. Студѣнь докучає
 найпаче бѣднымъ людямъ. Кождий зъ нихъ виглядає
 весны, тепла, якъ Бога; ба не одинъ радъ бы, щобы
 у насъ зими таки зовсѣмъ не було. Кому того за-
 хотѣло ся, най перенесе ся вѣдъ насъ далеко-далеко
 на полудне, геть за море, ажъ у инчу часть свѣта,
 що зове ся Африка. Прибувши до пѣвнѣчного берега
 сеи части свѣта, знайде ся въ краинѣ, въ котрѣй не-
 має нѣколи зими, де не знають люди нѣ морозѣвъ, нѣ
 снѣгу, нѣ леду. Та нема и тамъ раю для чоловѣка,
 бо тутъ докучає людямъ страшена спека, якои намъ
 въ нашому краю и въ найгорячѣйшій лѣтній днѣ пѣдъ
 голымъ небомъ въ саме полудне не доводило ся зазнати.
 Въ Африцѣ лѣтомъ нашому чоловѣкови годѣ въ день
 вказати ся на двѣрѣ, отака тамъ спека, справдѣшне
 пекло. И наибѣльшій змерзлюхъ утѣкъ бы вѣдтамъ на-
 задъ до нашего краю, помимо крѣпкихъ морозѣвъ, що
 ему дома докучали. Та повернувши зъ Африки роз-
 повѣвъ бы намъ не тѣльки про тамошню страшну спеку,
 а й про безмѣрну пуцу Загару, де навкруги бачишь
 тѣльки пѣсокъ на земли, та сине небо понадъ собою;
 про страшнѣ дикѣ звѣры, льва, тигрису, слоня й много
 инчихъ; величезнѣй и небезпечнѣй ящурѣ-крокодѣлѣ, про

рôжнїи дерева та инчі рослины, якихъ у насъ зовсѣмъ нѣгде немає, та про найбôльшого птаха зъ цѣлого свѣта, струся, котрого образочокъ вамъ ось тутъ подаємо.

Послухаймо на сей разъ, що вповѣдають тї, що були въ Африцѣ, про того птаха велита, струся!

Струсъ вôдъ нôгъ до головы на пôвтретя метра высокїи, одже высшїи вôдъ найбôльшого коня. Сама шия у него на цѣлїи метерь, а ноги ще довшїи. Шия й ноги майже зовсѣмъ голїи, тôльки тулубъ покритїи довгимъ, мягонькимъ, пухкимъ та лискучимъ чорнимъ а на кôнцяхъ крыль и хвоста бѣлымъ пѣремъ.

Сими красными перами вкрашає богате паньство капелюхи й платить за те дуже дорого. Проте й нереслѣдують сего птаха дуже завзято, а вôнъ, хоть птахъ, не годенъ взлетѣти у воздухъ и такъ снасти ся, бо короткїи крила не въ силѣ пôднести величезного тѣла въ гору. За те давъ ему Господь великїи, сильнїи та скорїи ноги, й утѣкаючого струся не кождїи кôнь дожене, а й найлѣпшїи мусить неразъ угоняти за нимъ и десять годинъ, доки удасть ся ѣздцеви спôймати утомленого птаха.

Струсъ жиє не тóльки въ Африцѣ, але й у другихъ двоухъ частяхъ свѣта, Америцѣ й Африцѣ. Въ пустыняхъ Африки й Америки пробувають цѣли череды струсѣвъ, спасаючи траву побóчь дикихъ коней. Разомъ зъ травою зѣдає струсъ неразъ и камѣне, та се ему нѣчо не вадить. Самаця зносить яйця, далеко бóльшій вóдь гусячихъ, въ пѣсокъ, та сидить на нихъ тóльки въ ночи, бо въ день выгрѣває ихъ горячій вóдь сонця пѣсокъ. Мясо молодыхъ струсѣвъ добре до їды, але зъ старыхъ дуже жилаве. Та не задля мяса, а бóльше зачерезъ пера гонять ихъ люди ажъ до утомы, а потóмъ не стрѣляють а вбивають буками, абы не зóпсувати цѣнныхъ перъ.

Въ многихъ сторонахъ виховують Африканцѣ струсѣвъ въ загородахъ и обскубують имъ зъ хвостóвъ и криль пера, що тымъ цѣннѣйшій, коли походять зъ птахóвъ живыхъ. Освоеный струсъ такій смирный, що на нѣмъ їздять верхомъ якъ на кони.

О. П.

Бѣла а чорна конина.

(Смѣховинка.)

Колись, знаєте, захотѣвъ шинкаръ поїхати до якогось мѣста, отъ хочьбы на прикладъ и до Київа; а въ того шинкаря була, знаєте, одна кобылчина, та й та худа та мизерна така, що й нѣкуды, хиба голодному вовкови на сїѣданє. Ото вóнь и думає собѣ: „Не довезе моя кобыла, ще чого доброго; на дорозѣ й ноги повóдкидає. Треба найняти до неѣ другу кобылу“. Пары не хотѣвъ наймити, щобы дешевше вийшло. Отъ вóнь й знайшовъ собѣ такого чоловѣка, що нанявъ ему свого коня й самъ ставъ за погонича. Спрягли вони тыхъ коней, та й поїхали собѣ. Ъдутъ вони, та й їдутъ и зупинили ся ажъ въ обѣдную пору, щобъ пóдїсти. Вынявъ погоничъ цѣлый хлѣбъ, добрый шматокъ сала, а шинкаръ маленькій шматокъ хлѣбця, та одну головку цибулѣ. Ъвъ, ївъ погоничъ, може-бъ и весь хлѣбъ

зъѣвъ, такъ сала не стало, а шинкаръ тѣльки пѣвъ шматка хлѣба, та пѣвъ цибулѣ зъѣвъ, а то на далѣ сховавъ. Пѣдѣли, попасли коней, та зновѣ поѣхали. Не зоглядѣли ся вони, якъ и нѣчь застала ихъ середѣ дороги. Отъ вони зупинили ся ночувати. Розирѣгъ погоничѣ коней, а шинкаръ на возѣ лягае спати.

„А ты хйба не будешь коней стерегти?“ пытае жидъ у погонича, побачивши, що й той улѣгъ ся бѣля воза.

„На що-жь ихъ стерегти?“ каже погоничѣ.

„Якъ на що?“ каже шинкаръ, „а якъ хто вкраде?“

„Мого коня нѣхто не вкраде, бо мѣй кѣнь бѣлый; мѣсяць свѣтитъ, то его й не видко. Отъ твою кобылу, то чого доброго, хтось и вкраде, бо вона чорна й проти мѣсяця еѣ видно.“

Шинкаръ, почувши се, думавъ, думавъ, а далѣ й каже: „Знаешь що? Давай мѣняти ся на конѣ!“

„Якъ даси додачѣ“, — каже погоничѣ, — „то й помѣняемось.“

„А що-жь тобѣ додачѣ?“ — пытае шинкаръ.

„Та менѣ карбованцѣвъ зѣ чотыри на могоричѣ.“

Якъ не мулявъ ся шинкаръ, а таки давѣ чотыри карбованцѣ додачѣ и промѣнявъ свою чорну кобылу на бѣлого коня; вѣнь боявъ ся, щобѣ хто не вкравѣ кобылы. Отъ шинкаръ собѣ спокѣйнѣйше лѣгъ спати, а погоничѣ й думае:

„Е, коли вже дурити, то дурити добре, бо шинкарѣ неразѣ нашего чоловѣка на вѣку дурили. Часомѣ бувало, якъ пѣдешь въ шинокѣ, то вони тобѣ всѣ грошѣ выдурять за горѣвку. Отъ трохи згодомѣ вѣнь и будить шинкаря.“

„Ей, Авруме, вставай, стережи своего коня!“

„Стережи ты свою кобылу“, обѣзвавъ ся шинкаръ, „мѣй кѣнь бѣлый, то нѣхто его не зобачить.“

„Еге! чому не такъ! Та же-жь мѣсяця вже не мае — зайшовѣ, а твѣй кѣнь бѣлый. Бѣ Богу, хтось украде... О, вже щось десь и тупотить. Ото певне злодѣѣ.“

Пѣдвигъ шинкаръ свою голову, й справдѣ вже потемнѣло и щось десь тупотѣло, а коня якъ на долины видко було.

„Ой, чоловѣче“, — каже шинкаръ, — „помѣняємось за конѣ.“

„Е, на се вже выбачай!“ — каже погоничъ. „Ще хтось украде бѣлого коня, не хочу.“

„Ой помѣняємь ся!“ — кричить. репетує шинкаръ. „Я вже дамъ тобѣ додачѣ.“

„Хиба даси карбованця, то й помѣняю ся; уже цѣлу нѣчь стерегти му“, каже погоничъ.

Не хотѣвъ шинкаръ давати карбованця, та мусѣвъ, бо не хотѣвъ, щобы и кѣнь пропавъ даремне.

Оттакъ погоничъ выкрутивъ у шинкаря пять карбованцѣвъ, та й лѣгъ собѣ спати, а шинкаръ усю нѣчь перевертавъ ся на возѣ; боявъ ся мабутъ, щобъ хто й его часомъ не вкравъ.

Петро Голота.

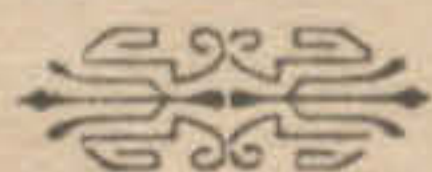
Дещо для дѣточокъ.

МОЛИТВА ПЕРЕДЪ ОБѢДОМЪ.

О, отвори, татку-Боже,
Щедрѣ Твои руки,
Благослови люди свои
И рукъ нашихъ муки,
И насыти ласковъ свойовъ
Мале и велике,
Звѣра въ лѣсѣ, пташку въ стрѣсѣ,
Небесный владыко!
Скити *) горы, скити поле,
Дадуть намъ полоны, **)
Пшениченку на проскуры,
Вино до закону;
И муть нашѣ вгинати ся
Столы пѣдъ дарами
Ласки Твои небесной
Во вѣкъ вѣка. Аминь!

Юрѣй Федьковичъ.

*) Благослови, **) овочѣ, жнива.

„СВИНЯ НЕ ДО КОНЯ.“

(Байка.)

Одної свинцѣ прийшло було щось до головы, й вона вѣдблукала ся вѣдъ гурту, та стала ходити зъ кѣньми. „Ей цѣоно“, — каже єѣ мати, — „покинь ся стада, та ходи зъ нами; бо „свиня не до коня!“

„Е, що вы менѣ маєте казати“, — вѣдзыває ся свинка, — „хиба я не маю свої розумъ, чи що? Вы привыкли зъ свиньми, та гадаєте, що нема понадъ нихъ!“

Але одной ночи, коли конѣ пасли на полѣ, приходить вовкѣ. Коники збѣгли ся на-млѣ-ока до купы, збили ся у кругѣ, та й гадають собѣ: Най теперъ и сто вовкѣвъ иде, мы не боимось.

Ажъ тутъ свинка вѣ пискѣ, у верескѣ: „Пускайте“, — каже, — „й мене межи васъ, та-жъ я зъ вами товаришюю!“

Конѣ вѣ смѣхѣ: „Або жъ мы тебе за собовѣ кликали? Ацю, погане рыло!“

Тымчасомѣ видить вовкѣ, що конѣ вѣ кородѣ, та що не може имѣ нѣчого вѣѣяти, а щобы не пусто ходити, вхопивѣ свинку та вѣ лѣсѣ.

Не знаю, якъ тамъ єму свининка смакувала, але се знаю, що:

„Свиня не до коня,
Бо шерсть не одна.“

Юрїй Федьковичъ.

ЗАГАДКИ.

I.

Одинѣ господарѣ мавѣ чотырогранчастый ставѣ на такую форму.

На кождѣмѣ клѣ стоявѣ одинѣ орѣхѣ. Господарѣ загадавѣ той ставѣ у двое розширити, але такѣ, абы й орѣхи зѣ мѣсця не рушати й абы вони однако надѣ ставомѣ стояли. — Якъ вѣнѣ се зробивѣ?

II.

Доповнѣть сї приповѣдки чистыми самозвуками!

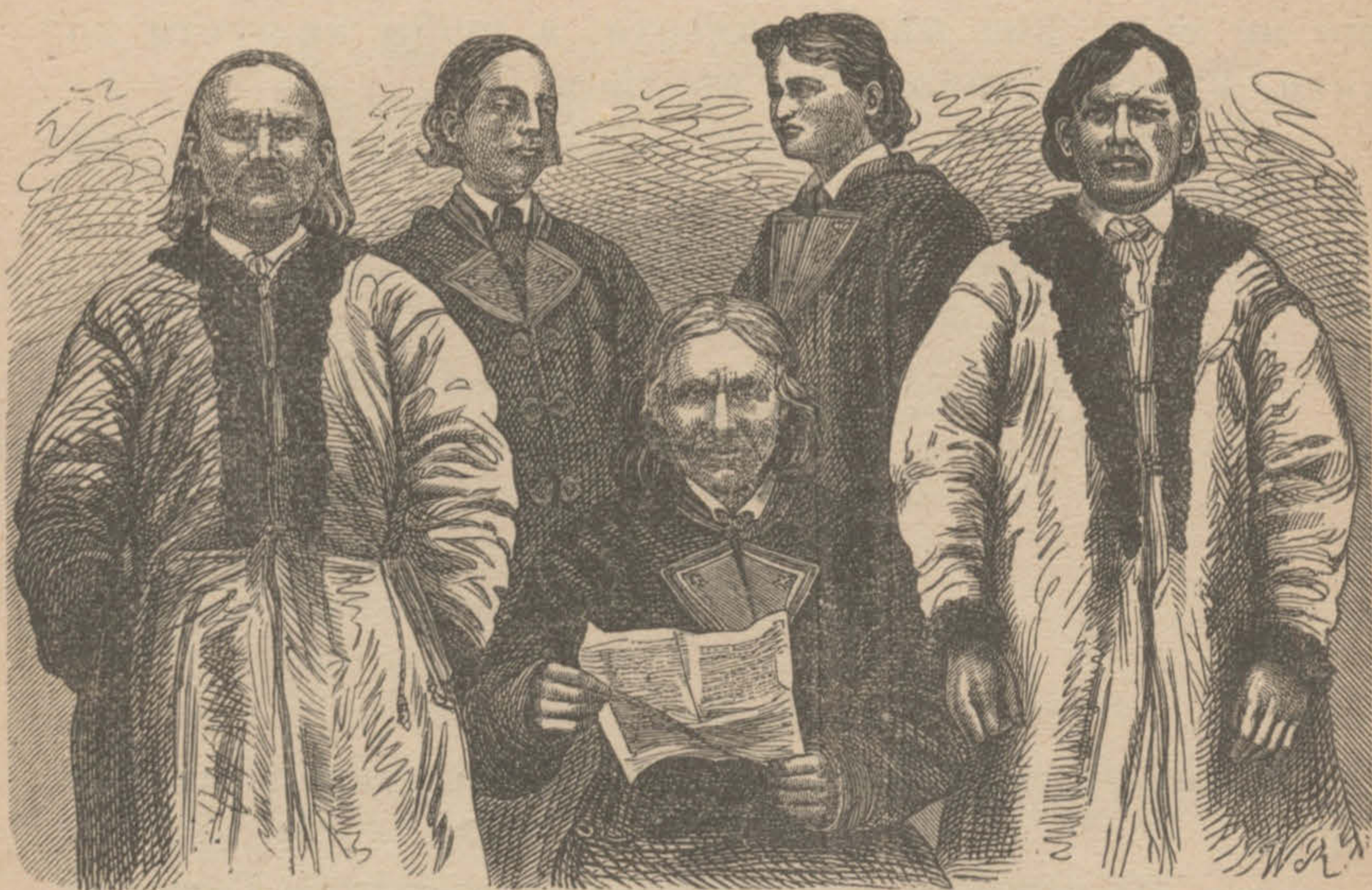
Б-г- вз-в-й, р-къ пр-кл-д-й!
Б-зъ Б-г- -нѣ д- п-р-г-.
Зн-е Б-гъ зъ н-б- щ- к-м- тр-б-.
З- с-р-т-ю Б-гъ зъ к-л-т-ю.
К-м- Б-гъ п-м-ж-, т-й вс- п-р-м-ж-.

III.

Доповнѣть отей положеня односкладными словами, щобы
були „до прикладу“ (римованї)!

Зъ всѣхъ найкрасшїй мѣсяць . . .
Молодый лѣсокъ то . . .
Богъ Адамови давъ . . .
Въ Хинахъ е найлѣпшїй . . .
Коли хочешъ дати, . . .
А не хочешъ, хоть не . . .
Не кивай, якъ кажутъ. . .

В. П.

Рускї мѣщане.

ІЛЮСТРОВАНА

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ МОЛОДѢЖИ, МѢЩАНЪ и СЕЛЯНЪ.

Редакторъ :

Р М Е Л Я Н Ъ Л О П О В И Ч Ъ . Л І К А Р

РОЧНИКЪ VIII.

Др. ШЕВЧУКЪ
м. Чернівці, вул. Руськ.

1892.

Печатня Р. Екгардта въ Черновцяхъ.

З М Ъ С Т Ъ

VIII. рочника

„Бібліотеки для молодѣжи, мѣщанъ и селянъ“ за рѣкъ 1892.

П о е з і я.

Сторона

До працѣ! (Павла Маланича.)	1
Гракъ. (Байка В. Чайченка.)	9
Орачѣ й муха. (Байка Л. Глѣбова)	17
Хора сирѣтка. (Пѣснь, слова О. П. — музика Юрія Вильгельма Фішера.)	33
Вечѣръ. (Михайла Коцюбинського.)	50
Сонце та мѣсяць. (В. Чайченка.)	65
Прийде! (В. Чайченка.)	81
Хлѣборобъ (В. Чайченка.)	97
Дурень думкою богатѣе. (В. Чайченка.)	108
Дѣдъ та смерть. (Байка В. Чайченка.)	113
Спѣлка. (Трохима Зѣнькѣвского)	130
Будякъ. (Байка Петра Голоты.)	141
Цвѣркунъ и муравель. (Байка О. П.)	142
Морозъ. (В. Петруся З., „Зоря“ 1887.)	145

П р о з а.

Въ яслахъ. (Зимове оповѣдане Олени Пчѣлки.)	1
Струсъ. (Статья природописна О. П.)	10
Бѣла а чорна конина (Смѣховинка Петра Голоты.)	12
Жовна. (Статья природописна О. П.)	27
Казка про правду та кривду. (Уривокъ Панаса Мирного.)	34
Фіялка. (Статья природописна О. П.)	36
Якъ Юрко рахує. (Статья рахункова В. Сухоноса)	37
Колисъ и теперъ. (Статья культурно-історична И. Спѣлки.)	41
Шануймо зубы. (Статья гігієнічна В. Сухоноса.)	60
Олександръ Барвѣньскій. (Житєписъ О. П.)	66

	Сторона
Преп. Несторъ. (Статья історична О. П.)	73
Полінь. (Статья природописна О. П. зъ нѣмецкого І. Гренцера.)	85
Мотылѣшкѣдники. (Статья природописна пѣсля Верхратского.)	91
Розумъ та почуванє у живыхъ тварей. (Розвѣдка В Чайченка.)	98
Губка. (Статья природописна О. П.)	106
Якъ живить ся рослина. (Статья природописна В. Чайченка.)	116
Скупый не знає, де зтеряє. (Оповѣданє Наталки Полтавки.)	119
Якъ Семенко рахує. (Статья рахункова В. Сухоноса.)	124
Сидѣръ Винницкій. (Житєпись)	131
Добра дочка. (Повѣсть, переказала М. Загѣрня.)	132
Якъ чоловѣкъ конемъ бувъ. (Повѣсть, переказала М. Загѣрня.)	133
Цыганы. (Статья О. П.)	137
Скарбъ. (Смѣховинка зъ „Колоскѣвъ“.)	138
Точокъ и мужичокъ. (Казка, записана въ Варсовцѣ, Радомыского повѣту, Кіѣвской губ., переказавъ Кр. Мужиченко.)	140
Камѣнь. (Бувальщина, приповѣдавъ Порфирос Данилюкъ.)	143
Воробецъ. (Образокъ зъ природы, переповѣвъ Гр. Никоровичъ.)	145
Золотый черевичокъ. (Пѣсля старои легенды оповѣла Я. Зубрицка, переповѣвъ О. П.)	149
Мужикъ и чортъ. (Казка, переповѣвъ В. Сухоносъ.)	151
Царство радѣсти. (Казка, переповѣвъ Петро Голота.)	153
Божя кара. (Повѣсть Петра Голоты.)	160
Хина й Хинцѣ. (Статья землиписна зъ „Народной Часописи“.)	166

Дещо для дѣточокъ.

Стишки.

Молитва передъ обѣдомъ. (Юрія Федьковича.)	14
Курятка й мушка. (Байка О. П.)	47

	Сторона
Казочка про бабусю та курчата. (Чубиньского, зъ усть народныхъ.)	62
Драбина. (Байка Трохима Зѣнькѣвского.)	94
Кѣлько всѣхъ? (Загадка, выказавъ Якѣвъ Пѣсковый.)	
Колядка. (Выказавъ Иванъ Пѣсковый.)	144
Не хвали ся! (Зъ усть народныхъ.)	191
Пѣсня сироты. (Зъ усть народныхъ.)	191
Добрый богатырь. (Байка В. Чайченка.)	191

Повѣсточки, байки и т. п.

Свиня не до коня. (Байка Юрія Федьковича.)	15
Окуляры. (Смѣховинка зъ „Колоскѣвъ“.)	31
Непослушна дитина. (Повѣсточка О. П.)	46
Двое розумныхъ. (Смѣховинка зъ „Колоскѣвъ“.)	79
До рускихъ дѣточокъ. (Напѣмене О. П.)	95
Ремѣне за гребѣне. (Смѣховинка Илька.)	111
Кѣнь и осель. (Повѣсточка Илька.)	127
Золота рыбка. (Повѣсточка, переповѣвъ пѣсля Пушкина Гр. Никоровичъ.)	187

Играшки.

Штука, стор. 63. — Нѣмѣ, 144.

Загадки и вѣдгадки загадокъ.

На сторонахъ 15, 16, 31, 32, 46, 47, 63, 79, 96, 112, 127, 128, 144.

Портреты.

Олександръ Барвѣньскій, стор. 49. — Сидѣръ Винницкій, стор. 129.

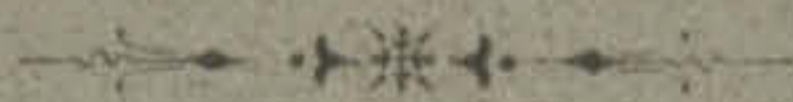
Образки.

Струсь, стор. 11. — Рускї мѣщане, 16. — Жовна, 28. — Фїялка, 36. — Куры, 47. — Преподобный Несторъ, 73. — Киѣвско-печерска Лавра, 74. — Домовина Нестора, 74. — Поліпъ, 86. — Мотылѣ-шкѣдники, 92, 93 и 94. — Губка, 107. — Цыганы, 137. — Золотый черевичокъ, 150.

ЛЮСТРОВАНА

**БІБЛІОТЕКА ДЛЯ МОЛОДѢЖИ,
МѢЩАНЪ И СЕЛЯНЪ.**

Редакторъ :

РМЕЛЯНЪ ЛОПОВИЧЪ.

РОЧНИКЪ VIII.

КНИЖОЧКА I.

Печатня Р. Екгардта въ Черновцахъ.

ВѢДЪ ВЫДАВНИЦТВА.

„Бібліотека для молодѣжи, мѣщанъ и селянъ“

розпочинає сею книжочкою VIII. рѣчникъ та виходити ме и въ сѣмъ роцѣ зъ кѣнцемъ кожного руского мѣсяця книжочками якъ отся. Передплата остає й на далѣ 1 зр на цѣлый рѣкъ разомъ зъ пересылкою, послѣплата жь и цѣна книгарека 1 зр. 20 кр.

Заобезпечивши собѣ й на далѣ ласкаву помѣчь нашихъ дотенерѣшнихъ ви. спѣвробѣтникѣвъ, славныхъ на всю Русь-Украину письменникѣвъ, подавати ме „Бібліотека“ нашѣй молодѣжи, нашѣму мѣщанству и селянству добѣрну поживу духову. Просимо тѣльки всѣхъ щирыхъ прихильникѣвъ народной просвѣты, особливо свѣтлѣ редакціѣ рускихъ часописей, шановнѣ товариства просвѣтнѣ, вч. духовенство, ви. учителѣвъ и родичѣвъ о ширене нашого видавництва та придбане новыхъ членѣвъ для нашого товариства; а коли збѣльшатъ ся нашѣ приходы, обернемо весь дохѣдъ на полѣпшене нашого видавництва, помножене добѣрныхъ ілюстраціѣ а й на побѣльшене обѣму.

Всѣ посылки, замовленя и письма просимо присылати пѣдъ адресою пѣдписаного товариства.

Хто не зверне сеи книжочки, того уважаємо и на далѣ нашимъ абонентомъ.

Літературне товариство

„РУСКА БЕСѢДА“

въ Чернѣвцяхъ. (Ул. Петровича ч. 2.)

Змѣсть сеи книжочки: „До працѣ“, (поезія Павла Маланича). — „Въ яслахъ“, (зимове оповѣдане Олены Пчѣлки). — „Гракъ“, (байка В. Чайченка). — „Струсь“, (статья О. П.). — „Бѣлаа чорна конина“, (смѣховинка Петра Голоты). — Дещо для дѣточокъ: „Молитва передъ обѣдомъ“, (поезія Юрія Федьковича). „Свиня не до коня“, (байка Юрія Федьковича), „Загадки“, „Рускѣ мѣщане“, (образокъ).

За редакцію вѣдповѣдає: **Василь Сухоносъ.**

Ще продають ся цѣлѣ рѣчники „Бібліотеки“ зъ рр. 1886., 1887., 1888., 1889., 1890. и 1891. по 1 зр. 20 кр., а всѣ ѣ разомъ за ѣ зр.; зъ пересылкою: ѣ зр. 30 кр.

Кѣжда руска особа, що вступитъ до „Руской Бесѣды“ въ Чернѣвцяхъ, платитъ 2 зр. на рѣкъ и дѣстає сею „Бібліотеку“, „Бук. Календаръ“ и другѣ выданы даромъ.